654/02

Den 16. september 2002 blev i sag nr. 57.242:

xxxxxxx xxxxxx
xxxxxxxxxxx x
xxxx xxxxx

mod

Pen-Sam Liv
forsikringsaktieselskab
Jørgen Knudsens Vej 2
3520 Farum

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har pensionsforsikring i Pen-Sam Liv forsikringsaktieselskab, påstår ved sin advokat selskabet pligtig at anerkende, at hun er berettiget til invalideydelse fra den 1/12 1999.

Selskabet har afvist at yde invalideydelse med henvisning til, at klagerens erhvervsevne ikke findes at være nedsat med mindst 2/3.

Advokaten har for nævnet fremlagt udkast til stævning, af hvilket bl.a. fremgår:

"**Sagsfremstilling:**

Sagen drejer sig om, hvorvidt en nu 42-årig gift kvinde er berettiget til at få invalidepension i henhold til en ordning hos sagsøgte, som sagsøger var med i som følge af et ansættelsesforhold.

Det bemærkes, at sagsøgeren ikke længere er på arbejdsmarkedet, men blev sygemeldt, og er nu tildelt førtidspension.

Den 23/11 1999 indgav sagsøgeren anmodning til N. Kommune om førtidspension i henhold til førtidspensionsskema A. Af førtidspensionsskemaet fremgår følgende:

'Klinikophold Reva Grenaa 09.09. - 01.11.96 efterfulgt af jobtræning i kontorafdelingen indtil 20.01.97, hvor hun afmeldes p.g.a. indlæggelse på Grenaa Sygehus. Endvidere er hun gravid med termin i juni 97. Fik bækkenløsning under graviditeten. Var sygemeldt efter barselorlov indtil hun kunne starte på smertetacklingskursus den 11/5 1998 til 11/6 1998. Afsluttet kurset med handlingsplan gående på medhjælper i bibliotek med to timer daglig, men efter kort tid måtte dette ændres til to timer mandag, tirsdag, torsdag og fredag. Tilbud om arbejdsprøvning samme sted med 20 timer ugentlig fra 01.07.99. Arbejdsprøvningen viste et gennemsnitligt fremmøde på ca. 1.96 time pr. fremmødte dag. Fremmødte dage 33 og sygedage 25. I afprøvningsperioden var der 5 ugers sygdom med galdestensoperation. Denne periode er betragtet som dødperiode.'

Til brug for det offentliges vurdering har der foreligget flere lægeskøn, idet sagsøgeren i 1994 var udsat for et forløftningstraume, som blev anmeldt som en arbejdsskade. I den forbindelse er der indhentet speciallægeerklæring fra neurolog F.B. af 30/1 1996, hvilken udtaler om sagsøger:

'Konklusivt er der mén efter UT i form af konstante lænderygsmerter med let bevægindskrænkning uden neuroudfald. Af hensyn til afklaring af evt. forudbestående ledlidelse, foreslås oplysninger herom indhentet fra egen læge. Det foreslås i øvrigt at skadelidte via egen læge henvises til nerveledningsundersøgelse af nervus ulnaris på venstre side. Ryglidelsen skønnes at være stationær uden udsigt til væsentlig bedring.'

Der foreligger endvidere en generel helbredsundersøgelse fra sagsøgers egen læge M.L. af 8/5 1996. Denne anfører om sagsøger:

'Som tilstanden er aktuelt er hun ikke i stand til at påtage sig nogen form for arbejde. Hun kan ikke sidde ned og kan derfor næppe heller gennemføre nogen uddannelse, der kræver bare nogen skolegang.
Hun kan bedst stå og gå, men efter en halv times tid får hun forværring af smerterne i ryggen og bliver nødt til at ligge ned.

Jeg har svært ved at forestille mig nogen arbejdsfunktioner hun kunne klare på rimelig vis. ...
Såfremt der ikke opnås nogen bedring i tilstanden må hun anses for helt uden arbejdsevne i ethvert erhverv. Ville således være berettiget til højeste invalidepension vurderet som værende i fuldt selverhverv.'

Der foreligger endvidere en statusbedømmelse fra speciallæge I.A. af 23/8 1996.
Endvidere foreligger der en arbejdsprøvning fra Reva Grenaa i perioden 9/9 1996 til den 1/11 1996, hvor det anføres om sagsøgeren:

'Forløbet har vist, at AH har klaget over smerter i samtlige afprøvningssituationer, uanset hvor lidt fysisk belastning der har været tale om. Dette skal også ses i lyset af en afprøvning af få timers varighed med mange pauser. Ved fremtidige revalideringstiltag er der behov for ikke-fysisk belastende arbejde med endog meget varierende arbejdsstillinger (gående, stående, siddende) samt pauser.'

Supplerende foreligger der en udtalelse fra speciallæge i fysiurgi og reumatologi F.H.M. af 18/10 1996 samt endvidere et brev fra samme speciallæge til sagsøgers egen læge af 17/10 1997, hvor det anføres om sagsøgeren:

'Pt er hypermobil og er med kronisk lændesyndrom, der under graviditeten var med typiske symptomer på bækkenløsning. Denne problemstilling er helt uændret efter at pt. nedkom den 2615 1997. Hun har kroniske lænderygsmerter, især når hun står let foroverbøjet (også ubelastet) og symptomerne forstærkes under asymmetrisk belastning, såsom op ad trapper eller ensidigt løft.
Har diskuteret sagen med overfysioterapeut B.H. Vi vil anbefale, at patienten henvises til øvelser i opvarmet bassin på Gigtplejehjemmet. Hun kan senere genhenvises hertil med henblik på øvelser. Umiddelbart forekommer prognosen dårlig. Patienten må foreløbig sygemeldes og rehabilitet kan ikke komme på tale, når situationen er uafklaret.'

I sagen foreligger endvidere en statusbedømmelse af 25/11 1997 fra sagsøgers egen læge, hvori der anføres om sagsøgeren:

'Hun er sidst set her i lægehuset, hvor hun virker stærkt plaget af sine rygsmerter. Samtidig med bassinbehandling er der her i lægehuset påbegyndt akupunkturbehandling. Det vides endnu ikke, hvordan det vil påvirke tilstanden. Alt i alt virker p.t. i øjeblikket fortsat stærkt plaget af sine rygsmerter og ifølge speciallæge L.K. er der ikke i øjeblikket mulighed for rehabilitering. Prognosen skønnes på længere sigt dårlig.'

Ovennævnte statusbedømmelse er efterfølgende af sagsøgers egen læge G.F. fulgt op den 30/1 1998 med et brev til N. Kommune.

Til brug for kommunes bedømmelse foreligger endvidere en erklæring fra speciallæge i neurologi M.K. af 27/2 1998, hvori det anføres om sagsøgeren:

'Konklusion: Der er ved neurologisk undersøgelse ikke fundet holdepunkt for primær neurologisk lidelse. Pt.s tilstand skønner jeg at være fibromyalgi i udvikling og nu med en smertefuld bevægindskrænkning i venstre skulder som ved en periarthrose, der forklarer pt.s mere akut prægede symptomer.

Pt. er på vej ind i en kronisk sygdomstilstand i ovennævnte diagnostik. Prognosen for bedring, som tilstanden ser ud i øjeblikket, er ikke god.

Neurologisk lidelse bag er ikke påvist.'

Endelig foreligger der en erklæring fra speciallæge i neurologi P.S. af 4/2 1999, hvilken anfører om sagsøger:

'Skadelidtes symptomer er opstået i umiddelbar forbindelse med ulykkestilfældet den 07.02.94. Generne har været til stede uændret siden da, forskellige fra patientens forudbestående tendens til led- og muskelsmerter. Der er ikke objektivt eller anamnestisk tegn på anden årsag til ryggenerne som må tilskrives ulykkestilfældet. Generne har betydet betydelig indskrænkning i patientens aktivitetsniveau, dels arbejdsmæssigt hvor patienten nu med afvekslende arbejde maksimalt kan klare 8 timer om ugen. Også i hjemmet er der sket kraftig indskrænkning af patientens aktivi-

tetsniveau, hun kan klare selve husholdningen bortset fra gulvvask, støvsugning og strygning, men har måttet opgive at passe fritidslandbruget, som hun tidligere stod for. Tilstanden må betragtes som stationær uden udsigt til bedring.'

Der foreligger endvidere en arbejdsprøvning på ... Bibliotek med start den 5/7 1999 og afslutning den 26/10 1999, jfr. fremlagte bilag.

Af arbejdssedlen i ovennævnte bilag fremgår det, at sagsøger ikke har haft en arbejdsdag på over 2 timer.

På den baggrund traf N. Kommune den 1/12 1999 afgørelse om, at sagsøger var berettiget til almindelig forhøjet førtidspension efter § 14, stk. 3, nr. 1 i Lov om Social Pension, jfr. fremlagte bilag.

Afgørelsen blev af sagsøger anket, hvorefter sagen hos N. Kommune blev remonstreret den 8/2 2000, hvorefter N. Kommune fastholdt sin tidligere afgørelse, jfr. fremlagte bilag.

Til brug for det offentliges behandling af sagen foreligger der endvidere et journalnotat fra Grenaa Centralsygehus, Kirurgisk afd. af 10/9 1991, jfr. fremlagte bilag.

Herudover foreligger der en statusattest fra sagsøgers egen læge af 4/8 1999, hvori det anføres om sagsøger:

'Ingen 26.7.1999 med igen symptomer fra begge arme. Denne gang kommet efter stempling af bøger. Behandles igen med aflastning. Pt. tåler ikke behandling med non-steroid antiinflammatoriske præparater (NSAID-præparater), da hun får udtalte mavesmerter heraf. Der er derfor ikke de store muligheder for nogen form for medikamentel fremskyndelse af processen.

Der skal tages skånehensyn i form af, at hun ikke må lave nogen form for arbejde med armene, så længe symptomerne står på. Når symptomerne er gået i ro, skal hun fortsat undgå ensidige bevægelser med armene.'

Supplerende foreligger der en erklæring fra speciallæge i neurolog P.S. af 24/5 2000, hvilken anfører om sagsøger:

'Patientens symptomer har været i det væsentlige uændrede gennem nu 6 år, så tilstanden må betragtes som værende stationær. Patienten har tidligere været i fuldt arbejde samt passet hus og have på nedlagt landbrug. Siden ulykken har patienten kun kunnet arbejde med let varieret arbejde 2 timer 4 gange om ugen samt udover dette klaret de letteste opgaver i husholdningen. På den baggrund er revalidering opgivet. Der er ikke udsigt til bedring og tilstanden må betragtes som værende varig. Der synes ikke at være forsømte behandlingsmuligheder.'

Herudover har sagsøgeren været til speciallæge G.G.R., der den 13/3 2001 har udarbejdet speciallægeerklæring, hvor der anføres følgende:

"Efter mit skøn er klientens erhvervsevne, i ethvert erhverv, varigt nedsat til under 1/3. Først og fremmest på grund af bevægapperatsproblemet, men hertil kommer klientens galdevejssmerter.

Det må antages, at diagnoserne fibromyalgi, følger efter forvridning og hypermobilitetssyndromet har kunnet stilles de sidste 2-3 år, men der er indtrådt en betydelig forværring.

Klientens galdevejsdyskenisia er først blevet manifest indenfor det sidste 1½ år.'

Den 12/9 2000 retter sagsøgers advokat henvendelse til sagsøgte med henblik på udbetaling, og den 13/10 2000 foreligger svarskrivelse.

Den 6/11 2000 blev der truffet afgørelse om, at sagsøgeren alene var berettiget til almindelig forhøjet førtidspension.

Den 3. april 2001 rettes der henvendelse til sagsøgte på ny i lyset af G.G.R.s rapport.

Der svares den 5/4 2001, der rykkes for svar af 8/6 2001 og der svares 12/6 og endelig rykkes der for svar den 16/7 2001 og der svares her den 20/7 2001, hvor der meddeles afslag på udbetaling, hvilket har nødvendiggjort nærværende sag.

Anbringender:

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at sagsøgeren opfylder betingelserne for at få tilkendt invalidepension.

Det gøres således gældende, at sagsøgerens erhvervsevne er dokumenteret nedsat med 2/3.

Endvidere ligger det fast, at der ikke er behandlingsmuligheder.

Der er således intet, der indikerer, at sagsøgeren skulle have en erhvervsevne, der minder om 1/3.

Herudover gøres det gældende, at forsikringen er tegnet som en indtægtstabsforsikring, således at forstå, at forsikringen kommer til udbetaling, hvis sagsøgeren ikke kan oppebære den indtjening, som hun tidligere havde.

Endvidere gøres det gældende, at sagsøgeren ikke kan 'læne sig' op ad en offentlig vurdering, dels er der siden forsikringstegningen sket et markant fald i nytildelinger af offentlig førtidspension, dels i form af, at der pr. 1/7 1998 er vedtaget yderligere skærpelser i lov om social pension, der gør det nu endnu sværere at opnå offentlig førtidspension."

I selskabets skrivelse af 12/12 2001 til nævnet hedder det:

"Selskabets konklusion

Afvisning

For det første er det Pen-Sam's opfattelse, at sagen bør afvises af Ankenævnet for Forsikring med henvisning til § 4 i vedtægterne for Ankenævnet for Forsikring, da afgørelse af sagen kræver en egentlig bevisførelse.

Ikke berettiget til invalidepension fra 01.12.1999
For det andet finder Pen-Sam fortsat ikke, at A.H. [klageren] opfylder betingelserne for tilkendelse af invalidepension fra Pen-Sam fra den 01.12.1999.

Aftalegrundlag
A.H. er som led i sin ansættelse den 01.06.1989 optaget i pensionskassen for sygehjælpere, beskæftigelsesvejledere, plejere og plejehjemsassistenter og med virkning fra 01.01.1991 overgået til Pensionsordningen for social- og sundhedsgrupper i Pen-Sam Liv forsikringsaktieselskab (Pen-Sam).

For A.H. gælder medlemmernes rettigheder og pligter, som vedlægges, samt forsikringsbetingelser for Pensionsordningen for social- og sundhedsgrupper, som ligeledes vedlægges.

Som det fremgår af medlemmernes rettigheder og pligter § 14 og forsikringsbetingelsernes § 12, er A.H. berettiget til invalidepension fra Pen-Sam, når erhvervsevnen af selskabet skønnes nedsat med 2/3 af den fulde erhvervsevne i ethvert erhverv, og nedsættelsen er af en vis varighed.

Det faktiske forløb
Indledningsvis finder vi anledning til at bemærke, at ankenævnet i brev af 27.11.2001 oplyser, at der foreligger klageskema. Dette er ikke fremsendt, men vi lægger til grund, at Pen-Sam kan fremlægge oplysninger om A.H.s helbredstilstand for Ankenævnet for Forsikring, som har modtaget samtykke fra A.H. hertil.

A.H. fratrådte 31.10.1995 sin pensionsgivende stilling på grund af følger efter forvridning af lænderyggen (arbejdsskade som er anmeldt og anerkendt) samt fibromyalgi.

A.H. blev fra arbejdsmarkedspensionsordningen bevilget præmiefritagelse i perioden fra lønophør 01.11.1995 til 15.08.1999, hvor erhvervsevnen skønnes midlertidig nedsat dog ikke i invaliderende grad. Herefter er A.H. bevilget forlænget præmiefri dækning til 30.06.2004.

Den 16.08.1999 måtte A.H. opgive sin arbejdsprøvning pga. galdestensoperation, og Pen-Sam skønnede ud fra de lægelige oplysninger og det forhold, at ryglidelsen havde været uændret i 5 år, at erhvervsevnen var varigt nedsat med mellem 1/2 og 2/3 af den fulde erhvervsevne i ethvert erhverv. A.H. var derfor berettiget til at modtage invalidesum ved mellem 1/2 og 2/3 varig erhvervsevnenedsættelse (syge- og ulykkesforsikring) fra Pen-Sam Skade, som blev udbetalt den 10.11.1999.

Ved brev af 24.01.2000 klagede Forbundet af Offentligt Ansatte, R. afdeling, over afgørelsen til Pen-Sam Livs bestyrelse og henviste blandt andet til Højesteretsdom af 22.12.1999.

Den 09.08.2000 tilskrev vi A.H. og Forbundet af Offentligt Ansatte om, at speciallægeerklæring fra P.S. af 24.05.2000, som var indhentet for at få belyst den aktuelle helbredstilstand, ikke bragte nye lægelige oplysninger, der godtgjorde, at erhvervsevnen kunne vurderes varigt nedsat med 2/3, samt at Pen-Sam derfor fastholdt tidligere trufne afgørelse. I brevet gjorde vi samtidig opmærksom på, at sagen som ønsket ville blive forelagt Pen-Sam Livs bestyrelse på mødet den 07.09.2000.

I lighed med anken til Pen-Sam var der tillige klaget over den kommunale afgørelse til Det Sociale Nævn i Århus Amt, hvor A.H. var tilkendt forhøjet almindelig førtidspension jf. § 14.3.1. Det Sociale Nævn stadfæstede den 06.11.2000 kommunens afgørelse om tilkendelse af forhøjet almindelig førtidspension.

Ved brev af 13.10.2000 meddelte Pen-Sam A.H. og Forbundet af Offentligt Ansatte, at Pen-Sam Livs bestyrelse havde fastholdt afgørelsen. Samme dag tilskrev vi advokat S.A.H. om, hvilke lægelige oplysninger, der havde ligget til grund for vores afgørelse, idet denne ved brev af 12.09.2000 havde meddelt, at han nu varetog A.H.s interesser i sagen.

Den 04.04.2001 modtog vi anmodning fra advokat S.A.H. om at påbegynde løbende udbetaling. Med brevet var vedlagt ny speciallægeerklæring af 13.03.2001 fra overlæge G.G.R., som advokaten havde indhentet.

Pen-Sam meddelte ved brev af 20.07.2001 A.H. og advokat S.A.H. om, at Pen-Sam fastholdt tidligere trufne afgørelser, da den fremsendte speciallægeerklæring ikke dokumenterede en erhvervsevnenedsættelse med mindst 2/3.

Begrundelse

Afvisning

Da spørgsmålet om, i hvilket omfang og hvornår A.H.s erhvervsevne er varigt nedsat med mindst 2/3 i ethvert erhverv, skal afklares udfra en vurdering af den foreliggende dokumentation og dermed indebære en egentlig bevisførelse, finder Pen-Sam ikke, at Ankenævnet for Forsikring kan foretage en endelig behandling efter vedtægternes § 4.

På denne baggrund begærer Pen-Sam sagen afvist.

Ikke berettiget til invalidepension fra 01.12.1999

Pen-Sam har siden 1995 modtaget og indhentet en lang række speciallægeerklæringer, som beskriver A.H.s klager, men finder ikke, at nogen af disse erklæringer godtgør, at A.H.s erhvervsevne er nedsat varigt i ethvert erhverv med mindst 2/3.

Pen-Sam har ved vurderingen lagt vægt på følgende:

Overlæge L.K., Grenå Centralsygehus, anfører den 17.10.1997, at MR-scanning har vist fuldstændig normale forhold i lænden. L.K. anfører videre, at patienten foreløbig må sygemeldes.

Speciallæge i neurologi, M.K., anfører den 27.02.1998, at der ikke er refleksudfald eller atrofier, samt at der ikke ved neurologisk undersøgelse er fundet holdepunkt for primær neurologisk lidelse. Endelig anføres, at neurologisk lidelse ikke er påvist.

Afdelingslæge, speciallæge i neurokirurgi, B.B.A., udtaler den 26.06.1998, at 'AH er en høj, slank kvinde, der fører sig frit og ikke er smertepåvirket'., og videre at 'AH er påfaldende indifferent set i forhold til hendes svære klager.'. B.B.A. udtaler senere i erklæringen, 'AB's gang foregår lidt underligt, idet hun på venstre side for hvert skridt strækker igennem på venstre knæ, så bevægelsen i venstre side foregår rykvis. Hun

kan dog afledes og går på tæer og hæle uden besvær.' Endelig anfører lægen, at det er svært at finde organisk grundlag for den kroniske smertetilstand.

Overlæge på neurologisk afdeling, Århus Kommune hospital, dr. med P.S., anfører den 04.02.1999, at diagnosen er rygsmerter (dolores dorsi) og syndroma piriformis (muskelspændinger i venstre sæderegion). Udover bevægelighedsindskrænkning i lænden, finder lægen ikke tegn på nerverodspåvirkning eller svære grundlæggende skader som forklaring på klientens mange lændegener.

Overlæge på neurologisk afdeling, dr. med P.S., finder den 24.05.2000 en lang række neurologiske forhold normale, men skønner, at der er beskedne muskelforandringer som mulig årsag til en vis ømhed i ryggen. Lægen finder nedsat bevægelighed, men ellers ikke tegn på sygdom.

Det Sociale Nævn i Århus Amt stadfæster den 06.11.2000, at A.H. er berettiget til forhøjet almindelig førtidspension, men ikke til mellemste førtidspension. Dette indebærer, at nævnet havde fundet det godtgjort, at A.H.s erhvervsevne var nedsat med 1/2, men ikke med omkring 2/3.

Overlæge, speciallæge i fysiurgi og reumatologi, G.G.R., anfører den 13.03.2001, at diagnoserne fibromyalgi har kunnet være stillet de sidste 2 til 3 år, men der er indtrådt en betydelig forværring.

Arbejdsskadestyrelsen meddeler den 26.10.2001 A.H. at Arbejdsskadestyrelsen ikke har fundet grundlag for at genoptage sagen, idet de har lagt vægt på, at der ikke er fremkommet nye oplysninger om A.H.s erhvervsevnenedsættelse. Vi vedlægger kopi af brev fra Arbejdsskadestyrelsen. Vi vedlægger tillige kopi af brev af 03.12.2001 fra Arbejdsskadestyrelsen.

Det er Pen-Sam's vurdering, at A.H. er mangeklagende i den forstand, at symptomer fra bevægeapparatet får en ganske stor plads uden, at der er svære objektive forandringer, der tyder på mere omfattende invaliditet.

I sager, hvor der foreligger så mange speciallægeerklæringer og udtalelser, kan udtalelser fra medlemmets egen læge kun tillægges begrænset vægt,

Den eneste speciallægeerklæring, som konkluderer, at A.H.s erhvervsevne er varigt nedsat i ethvert erhverv med mindst 2/3, er G.G.R.s, som A.H. og hendes advokat selv har fremskaffet. Dette må betragtes som et partsindlæg i sagen, idet vi bemærker, at netop i sager, hvor der er tale om smertereaktioner, som ikke kan objektiviseres, men derimod fremkommer ved et samarbejde mellem en undersøgt og undersøgeren, er der næppe tvivl om, at graden af ømhed kan afhænge af samarbejdet mellem læge og den undersøgte.

Dette bestyrkes af, at Det Sociale nævn i Århus Amt så sent som i juni 2000 ikke fandt, at A.H. opfyldte betingelserne for tilkendelse af mellemste førtidspension, dvs., at erhvervsevnen ikke var varigt nedsat med omkring 2/3. Vi finder det ikke godtgjort, at A.H.s erhvervsevne skulle være væsentligt forværret i de knap 9 måneder, der er forløbet fra nævnets afgørelse og indtil, G.G.R. undersøgte A.H. i marts 2001. Dette bekræftes af, at Arbejdsskadestyrelsen i oktober 2001 heller ikke har fundet, at der foreligger nye oplysninger i sagen.

For så vidt angår henvisningen til Højesterets dom af 22.12.1999 (refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, side 645), er der ingen eller få lighedspunkter mellem de faktiske forhold i sagen for Højesteret og denne sag, og at den derfor ikke kan have præjudicerende virkning. Blandt andet var der en række speciallæger, som havde udtalt, at erhvervsevnen var nedsat med 2/3, ligesom sagsøger i sagen for Højesteret havde fået diagnosticeret flere objektivt konstaterbare lidelser."

Advokaten har hertil i skrivelse af 11/2 2002 bemærket:

"Pointen med en pensionsordning er jo netop, at hvis man på grund af helbredsmæssige problemer ikke længere er i stand til at oppebære den indtægt, man tidligere havde, da træder pensionskassen til.

Man kan faktisk beskrive, at det er en økonomisk invaliditet. Med andre ord, den skadelidte er ikke længere i stand til at oppebære den indtjening, hun kunne tidligere på grund af helbredsmæssige problemer. Herefter må pensionskassen træde til.

Den vurdering, der skal foretages som en økonomisk invaliditet, er fuldstændig uafhængig af den vurdering, der skal foretages af det offentlige i henhold til Lov om social pension, idet man her bl.a. skal medinddrage sociale forhold, arbejdsmarkedsforhold og en lang række andre ting, der er beskrevet i Lov om social pension.

Derfor er kriterierne ikke de samme i henhold til Lov om social pension og i henhold til pensionskassens bestemmelser.

Det er min opfattelse, at jeg har sandsynliggjort, at min klient er berettiget til udbetaling.

I øvrigt er jeg enig i det synspunkt, at der er tale om en ganske omfattende bevisførelse som vanskeligt lader sig foretage for Ankenævnet."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**§ 12. Invalidepension**

Retten til invalidepension indtræder, når erhvervsevnen før det fyldte 65. år af selskabet skønnes nedsat med mindst 2/3 af den fulde erhvervsevne i ethvert erhverv, og nedsættelsen er af en vis varighed, dog tidligst ved lønophør."

Nævnet udtaler:

Indledningsvis bemærkes, at kerneområdet for nævnets sagsbehandling er de tilfælde, hvor en sag kan afgøres på det foreliggende skriftlige grundlag. Det er herved principielt uden betydning, om der i dette grundlag i større eller mindre omfang måtte indgå sagkyndige erklæringer o.lign., og der kan således ikke gives selskabet medhold i dets principale standpunkt om, at nævnets vedtægters § 4 skulle afskære nævnet fra at realitetsbehandle sagen. Denne vedtægtsbestemmelse har først og fremmest sigte på de tilfæl-

de, hvor en afgørelse forudsætter dels indhentelse af yderligere sagkyndige erklæringer, som nævnet i sagens natur kun i meget begrænset omfang selv kan indhente, dels foretagelse af syn og skøn, som efter retsplejeloven bestemmes af retten, dels bevisførelse i form af forklaringer, som ikke kan foretages under nævnets skriftlige sagsbehandlingsform.

For så vidt angår sagens realitet bemærkes, at Det Sociale Nævn så sent som i november 2000 har stadfæstet kommunens afgørelse om tilkendelse af forhøjet almindelig førtidspension, og at der er bevilget retshjælpsdækning til anfægtelse af den offentlige pensionsafgørelse. På dette grundlag, og da der ikke er forelagt senere oplysninger, heller ikke ved speciallægeerklæringen af 13/3 2001, der giver nævnet det fornødne grundlag for en ændret vurdering af klagerens erhvervsevne, kan nævnet ikke kritisere selskabets afslag på at yde klageren invalideydelse.

Efter det således anførte

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand